

og jeg tror heller ikke, at det ærede Medlem havde Ret i, hvad han udtalte om Kvarterarrestens Beskaffenhed for Officerer. Det ærede Medlem sagde: „det er altid Stuearrest for Officerer“, men det tror jeg ikke er rigtigt; thi naar det ærede Medlem vil sammenligne § 13 med § 14, saa vil han se, at i § 14 gives der den Definition paa Bagtarrest, „at den udholdes i et Arrestværelse paa en Bagt, eller hvor det andesteds er indrettet. I Krigsskibene udtæes den af Officerer i deres Kammer, af Underofficerer osv.“. Dersom det var Meningen, som jeg tror det ærede Medlem udtalte, at ombord i Skibene skulde Kvarterarrest ikke indskrænke sig for Officerer til alene Forbuden ombord i Skibet, saa vilde man ikke have brugt den Definition af Bagtarrest, som findes i § 14, og om just Betegnelsen for Kvarterarrest for Officerer netop skulde være „Stuen“, og om det ikke maa betragtes mere som Holigen, er et Spørgsmaal (N. P. Jensen: Der staar ogsaa „Holig“); men det ærede Medlem sagde: for Officerer er det altid Stuearrest, og det er dertil, jeg sigter. — Til § 14 er der af et Mindretal stillet et Ændringsforslag om, at i sidste Linie ændres „Officerer“ til „Befalingsmænd“. Det ærede Mindretal, som har stillet dette Ændringsforslag, har, saavidt jeg erindrer, i Betænkningen udtalt, at dette Forslag er stillet for at give Thinget Seilighed til at afstemme, om der virkelig bør opretholdes en Kløft mellem Officerer og Underofficerer. Jeg tror nu ingenlunde, at denne Hensigt vil opnaas her ved denne Afstemning. Jeg skal indrømme, at Ændringsforslaget her paa dette Sted er uden Betydning, det er ganske ligegyldigt, om der paa dette Sted staar „Officerer“ eller „Befalingsmænd“; men det var derimod ikke ligegyldigt ved en anden Paragraf, nemlig den paafølgende § 15, der havde det en Betydning. Jeg gjorde opmærksom derpaa i Forhandlingerne med Udvalget, og jeg ser, at det ærede Mindretal har taget sit Ændringsforslag tilbage, idet det maatte erkjende, at der ved denne Redaktion af Paragrafen vilde komme Ulemper tilstede af anden Natur og paa andre Omraader; men jeg tror nu aldeles ikke, at det, som det ærede Mindretal har tilsigtet, vil kunne opnaas ved dette Ændringsforslag. Er der virkelig nogen anden Kløft mellem Officerer og Underofficerer end den, som altid følger af Forskjellen, der er mellem de forskellige Tjenestegrader i en Hær, idet de staa som en Række af Befalingsmænd hver med sine særegne Rettigheder og hver med sine særegne Pligter — er der en saadan Kløft, saa udfyldes den i Virkeligheden ikke

derved, at man faar en saadan Bestemmelse optagen i Lovforslaget, det maa ske paa en helt anden Maade. — Ændringsforslaget under Nr. 7 kan jeg tiltræde. Det forekommer mig, at den ærede Ordfører for Udvalget udtalte, at det var tvivlsomt, om netop Ordet „andre“ istedetfor „ringere“ var heldig valgt. Jeg er enig med det ærede Udvalg deri, at man bør borttage Ordet „ringere“ og sette et andet Ord i Stedet for, og jeg tror heller ikke, at Ordet „andre“ kan give Anledning til nogen Misforstaaelse. Imidlertid er det jo et Spørgsmaal, som kan blive taget under nærmere Overveelse mellem anden og tredje Behandling. Ændringsforslaget under Nr. 8 har jeg allerede tidligere udtalt mig om. Jeg kommer dernæst til Ændringsforslaget under Nr. 9, som er stillet af et enkelt Mindretal, et Mindretal, der kun omfatter een Person, nemlig det ærede Medlem for Randers Amts 2den Valgkreds (N. P. Jensen), og dernæst et andet Ændringsforslag under Nr. 10, som er stillet af Mindretallet under Nr. 3. Med Hensyn til begge disse Ændringsforslag, som jo angaar den Paragraf, der handler om, hvorledes der skal forholdes med Personer paa over 60 Aar, der ere idømte Bænd- og Brødstraf, skal jeg udtale, at det forekommer mig, at man uden Betænkning kan berolige sig ved den Affattelse, som Lovforslagets Paragraf har. Det er ganske vist, saaledes som det er udtalt af et andet Medlem for Randers (N. P. Jensen), at det er kun forholdsvis meget faa Personer ved Hæren og Søværnet, paa hvilke denne Paragraf kan finde Anvendelse, og naar det ærede Medlem mente, at det for Hærens Vedkommende, naar man ser hen til de nugældende Lovbestemmelser, næsten faae ud, som om den udelukkende kunde gives Anvendelse paa Oberster og Generaler, og at man deri skulde se noget særligt Støbende, skal jeg dertil bemærke, for det Første, at en Straffelov jo ikke bør skrives netop med de bestaaende Forhold for Øie, men den bør affattes saaledes, at den ogsaa kan finde Anvendelse paa de forandrede Forhold, og dernæst, at naar man kan finde sig i, at der ikke i Straffebestemmelserne overhoved gjøres nogen Undtagelse for de høiere Officerer med Hensyn til Idømmelsen af Bænd og Brød — og det ærede Medlem er jo, efter hans Uttringer i Konference med Udvalget, enig i, at der ikke bør gjøres en saadan Undtagelse, idet han indrømmer, at det kunde tænkes, at disse Personer kunde begaa saadanne Forbrydelser, at denne Straf blev nødvendig — saa kan jeg ikke indse, at denne Paragraf om, hvor-